

## TROMMELVLIES 2: Lekkernijen in een nieuw pyjamajasje

Er staat een vent in pyjama voor mijn platenkast. Even denk ik Johnny Fingers te herkennen, die wil controleren of Dogs Die In Hot Cars een pseudoniem is van zijn ouwe maatje Bob, die een andere band, met de naam van v r v or het peppilletje, wil laten herleven. Hij bukt, en ik verwacht dat hij de dubbelelpee English Settlement van de onderste plank zal pakken, maar hij begint door mijn Zappa's te bladeren. Kijkt bij John Zorn. Komt weer overeind en pakt de eerste twee albums van Godley & Creme uit de kast. Dan komt ie terecht bij Iron Butterfly en die ene van Klaatu die ik heb. 'Goeiemorgen pap' zegt hij, en ik zie nu pas dat het mijn jongste zoon is. 'Heb je ook wat van Pink Floyd en Yes?' Ik schud van nee.

Een paar dagen terug had hij mij namelijk gezegd dat ik 'ns naar *Inertiatic esp* moest luisteren van The Mars Volta, omdat ie dacht dat ik dat wel mooi zou vinden. Na vluchtige beluistering (ik was weer eens heel druk, op mijn manier) zei ik hem dat het niks voor mij was. Sorry. Maar de volgende dag draaide ik, toch nieuwsgierig geworden – dat overkomt mij altijd met terugwerkende kracht, dan daagt mijn hoofd mij glashard uit –, zijn hele *Deloused*. Sindsdien zit ik eraan vast. Blijkbaar kun je The Mars Volta niet per enkel nummer keuren. Wat een warme waterval... Ik proefde *I/You* van Brian Protheroe. De waanzin van Marc Ribot. Hoezen in de beste Hipgnosis traditie. En ik somde enthousiast de namen op waar hij nu naar stond te zoeken in mijn platenkast.

Misschien vind ik daarom de muziek die ik momenteel verteer wel zo smakelijk. The Coral. The Music. Hot Hot Heat en Bloc Party, allebei met de keel van The Cure. Ik pogo dromend terug naar het opgewonden fokgevoel van 2Tone, Stiff en Island. Van Joe Jackson en Elvis Costello, die als ze willen dus nog steeds kunnen klinken als... precies. Yeah Yeah Yeahs roepen beelden op van Debbie Harry's lakstrak in glimmend roze verpakte kont op de voorbumper van een New Yorkse politieauto. The Jam en Phil Daniels & The Cross incarneren opnieuw in The Ordinary Boys. En alles even lekker.

Alleen jammer dat ik bij die beeldschone nieuwe van Antony And The Johnsons het beeld maar niet uit mijn hoofd krijg van Bryan Ferry, die in  n van Eno's te strakke travestietenjurken Nina Simone staat na te doen. T ch nog maar 'n keer draaien.

**Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: lekker *This apparatus must be unearthed* van The Mars Volta (maar *Sandwiches of you* van Godley & Creme mag ook).**